Dawn City Car (M) Sdn Bhd & Anor v Bank Islam Malaysia Bhd

COURT OF APPEAL (PUTRAJAYA) — CIVIL APPEAL NO B-02(NCVC)(W)-314–02 OF 2014
ABDUL AZIZ ABDUL RAHIM, ROHANA YUSUF AND PRASAD ABRAHAM JJCA
21 MARCH 2016

Civil Procedure — Summary judgment — Defence of mere denial — Whether defendants failed to raise triable issue to answer plaintiff's summary judgment application — Whether defendants failed to prove plaintiff's certificate of indebtedness was wrong — Whether limitation period with regard to plaintiff's cause of action revived by defendant's part-payment acknowledging debt — Limitation Act 1953 s 26(2)

The respondent had granted the first appellant ('Dawn City') a RM2m financing facility the repayment of which was guaranteed jointly and severally by the second appellant and another person who had since been declared a bankrupt. The High Court allowed the respondent's application to enter summary judgment against the appellants for the sum of RM2,019,825.96 owing as at 24 April 2013. The court found that the appellants' defence was a mere denial of the claim and that the issues they had raised in reply to the summary judgment application were not triable. Among those issues were that the appellants had purportedly settled all their debts to the respondent in the year 2003; that a payment of RM4,174.17 made to the respondent on 17 January 2011 was in respect of another facility; that the certificate of indebtedness relied upon by the respondent was defective, and that the respondent's claim was time-barred under the Limitation Act 1953 ('the Act'). The instant appeal was against the High Court's decision.

Held, dismissing the appeal:

(1) Having scrutinised exh D1, referred to in the appellants' *afidavit lanjutan/tambahan*, which contained the records of payments made by the first appellant to the respondent, it was noted that those payments were made between 24 November 2002 and 24 September 2003, whereas at para 10 of the said affidavit, the payments were for the period between 27 February 2003 and 30 November 2003. However, the disbursements made by the respondent, as evidenced in exh MAM6 of its affidavit, was for the period 30 June 2005 until 16 August 2005 totalling RM2,019,825.96. Those disbursements were not denied by the appellants and were not covered by the payments allegedly made by the

appellants as averred in para 10 of their *afidavit lanjutan/tambahan*. In the absence of any evidence to the contrary, the certificate of indebtedness exh MAM6 produced by the respondent and given to the first appellant, the receipt of which it never denied, was conclusive evidence of the indebtedness. The High Court had found that the appellants had failed to challenge the certificate or show that there was any manifest error on the face of it (see paras 15–16 & 19).

(2) Based on the facts and s 26(2) of the Act, the respondent's claim was not time-barred. In considering the defence of limitation, the High Court had found that the appellants had paid RM4,174.17 to the respondent on 17 January 2011 but failed to show which facility that payment was for. The respondent argued that the payment was for the facility under the instant appeal and therefore it was an acknowledgment of debt which revived the respondent's cause of action. The appellants argued that the payment was not for the instant facility but for some other facility but did not identify which facility it was. At the material time, the first appellant was negotiating with the respondent to settle its indebtedness until 2010. The first paragraph of the appellants' letter of proposal for settlement dated 18 October 2010 was a clear admission as to the existing indebtedness of the first appellant to the respondent (see paras 20–22).

[Bahasa Malaysia summary

Responden telah memberikan perayu pertama ('Dawn City') kemudahan pembiayaan RM2 juta bayaran balik yang dijamin bersama dan berasingan oleh perayu kedua dan seorang lain yang telahpun diisytihar bankrap. Mahkamah Tinggi membenarkan permohonan responden untuk memasuki penghakiman terus untuk jumlah RM2,019,825.96 yang terhutang sehingga 24 April 2013. Mahkamah mendapati bahawa pembelaan perayu-perayu hanya penafian semata-mata tentang tuntutan itu dan bahawa isu-isu yang ditimbulkan oleh mereka sebagai jawapan kepada permohonan penghakiman terus tidak boleh dibicarakan. Di antara isu-isu tersebut adalah bahawa perayu-perayu telah dikatakan menyelesaikan semua hutang mereka kepada responden pada tahun 2003; bahawa bayaran RM4,174.17 telah dibuat kepada responden pada 17 Januari 2011 adalah berkaitan kemudahan lain; bahawa perakuan keberhutangan yang dipercayai oleh responden adalah cacat, dan bahawa tuntutan responden telah luput had masa di bawah Akta Had Masa 1953 ('Akta'). Rayuan ini adalah terhadap keputusan Mahkamah Tinggi.

Diputuskan, menolak rayuan:

(1) Setelah meneliti eksh D1, yang dirujuk dalam afidavit lanjutan/tambahan perayu-perayu, yang mengandungi rekod-rekod bayaran yang dibuat oleh perayu perayu kepada responden, ianya dinyatakan bahawa bayaran tersebut telah dibuat antara 24 November 2002 dan 24 September 2003, manakala di perenggan 10 afidavit

tersebut, bayaran itu adalah untuk tempoh 27 Februari 2003 dan 30 November 2003. Walau bagaimanapun, pembayaran yang dibuat oleh responden, seperti diterangkan dalam eksh MAM6 afidavitnya, adalah untuk tempoh 30 Jun 2005 sehingga 16 Ogos 2005 yang berjumlah RM2,019,825.96. Pembayaran tersebut tidak dinafikan oleh perayu-perayu dan tidak dirangkumi oleh bayaran-bayaran yang dikatakan telah dibuat oleh perayu-perayu sebagaimana ditegaskan dalam perenggan 10 afidavit lanjutan/tambahan mereka. Dalam ketiadaan apa-apa keterangan yang bertentangan, perakuan keberhutangan eksh MAM6 yang dikemukakan oleh responden dan diberikan kepada perayu pertama, penerimaannya tidak boleh dinafikan, adalah keterangan konklusif berhubung keberhutangan itu. Mahkamah Tinggi mendapati perayu-perayu telah gagal mencabar perakuan itu atau menunjukkan bahawa terdapat kesilapan besar pada dasarnya (lihat perenggan 15–16 & 19).

(2) Berdasarkan fakta dan s 26(2) Akta, tuntutan responden tidak luput had masa. Dalam mempertimbangkan pembelaan had masa, Mahkamah Tinggi mendapati bahawa perayu-perayu telah membayar RM4,174.17 kepada responden pada 17 Januari 2011 tetapi telah gagal menunjukkan kemudahan mana yang bayaran itu dimaksudkan. Responden berhujah bahawa bayaran itu adalah untuk kemudahan di bawah rayuan ini dan oleh itu ia adalah pengesahan hutang yang mewujudkan kausa tindakan responden. Perayu-perayu berhujah bahawa bayaran itu bukan untuk kemudahan ini tetapi untuk kemudahan lain tetapi tidak mengenalpasti kemudahan mana. Pada masa material, perayu pertama telah berunding dengan responden untuk menyelesaikan keberhutangannya sehingga 2010. Perenggan pertama surat tawaran perayu-perayu untuk penyelesaian bertarikh 18 Oktober 2010 adalah pengakuan jelas tentang kewujudan keberhutangan perayu pertama kepada responden (lihat perenggan 20–22).]

Notes

For cases on defence of mere denial, see 2(5) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2015) paras 9523–9528.

Cases referred to

Bank Negara Malaysia v Mohd Ismail & Ors [1992] 1 MLJ 400, SC (refd)
Cempaka Finance Bhd v Ho Lai Ying (trading as KH Trading) & Anor [2006] 2 MLJ 685; [2006] 3 CLJ 544, FC (refd)
Voo Min En & Ors v Leong Chung Fatt [1982] 2 MLJ 241, FC (refd)

Legislation referred to

Limitation Act 1953 s 26(2)
Rules of Court 2012 O 14

Appeal from: Civil Suit No 22A(NCVC)-36–08 of 2013 (High Court, Shah Alam)

Mohd Hafarizam (KC Tang and Nor Emelia Iszeham with him) (KC Tang & Co) for the appellant.

Ganesan Karuppannan (Subashini Ramakrishan with him) (Ganesan & Irmohizam) for the respondent.

Abdul Aziz Abdul Rahim JCA:

[1] On 27 January 2014, Rozana Ali Yusof JC of Shah Alam High Court allowed the respondent's ('the plaintiff') application to enter summary judgment against the appellants ('the defendants') under O 14 of the Rules of Court 2012 for a sum of RM2,019,825.96 as at 24 April 2013 with costs of RM4,000.

[2] The learned judge found the defendants' defence was without merit and a mere bare denial. On the entirety of the evidence the learned judge found that the defendants had failed to raise any triable issue and that the plaintiff had proven a prima facie case against the defendants. The learned JC held that this a clear case for summary judgment.

[3] Not satisfied with the above decision the defendants now appeal to this court.

[4] The undisputed facts of the case are as follows: the plaintiff and the first defendant (the first appellant in this appeal) had entered into an additional financing facility known as 'Al-Murabahah Working Capital Financing' ('the said facility') for the sum of RM2m. The said facility agreement was guaranteed jointly and severally by the second defendant (second appellant in this appeal) and another person by the name of Jamelah bt A Bakar (who had since been declared as a bankrupt).

[5] The agreement for the said facility was evidenced by the following documents:

(a) the offer letter dated 28 July 2003 received by the first defendant;

(b) the facility agreement dated 21 August 2003 between the plaintiff and the first defendant;

(c) the debenture agreement dated 21 August 2003 between the plaintiff and the first defendant; and

(d) the guarantee agreement between the plaintiff and the second defendant and Jamelah bt A Bakar dated 21 August 2003.

[6] The purpose of the facility was to finance the purchase of stock of new cars (Perodua cars) and also to purchase or import cars from suppliers (see letter of offer and cll 3.02 and 3.03 of the facility agreement). Clause 3.03 of the facility agreement also states that the pricing for the facility 'shall be in accordance with the Syariah contract of Murabahah and the bank's financing procedure'.

[7] The plaintiff's O 14 application (p 39 *RR Jld* 1) was dated 7 October 2013 and it was supported by an *afidavit sokongan* affirmed by one Mohd Ariff Moideen Kutty, the senior manager of the plaintiff, also on 7 October 2013 (pp 41–44 *RR Jld* 1). In its *afidavit sokongan* the plaintiff averred as follows:

6. Tuntutan Plaintif terhadap Defendan-Defendan adalah berkenaan dengan keingkaran Defendan-Defendan untuk membayar balik hutang kemudahan tersebut yang dihutang oleh Defendan Pertama kepada Plaintif sebanyak RM2,019,825.96 setakat 24 April 2013 yang dijamin oleh Defendan Kedua.

7. Sesalinan suratcara-suratcara sekuriti yang menyokong tuntutan Plaintif terhadap Defendan-Defendan, adalah dilampirkan dan ditandakan sebagai ekshibit-ekshibit seperti berikut:

(a) Surat Tawaran bertarikh 28 July 2003 yang telah diterima oleh Defendan Pertama pada 29 July 2003 dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-1.

(b) Perjanjian kemudahan (facility agreement) bertarikh 21 August 2003 di antara Plaintif dan Defendan Pertama (selepas ini dirujuk sebagai 'Perjanjian tersebut') dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-2.

(c) Perjanjian debentur bertarikh 21 August 2003 di antara Plaintif dan Defendan Pertama dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-3.

(d) Perjanjian Jaminan (Guarantee) bertarikh 21 August 2003 di antara Plaintif dan Defendan Kedua dan seorang yang lain bernama Jamelah bt A. Bakar (selepas ini dirujuk sebagai 'Perjanjian Jaminan tersebut') dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-4.

8. Peguamcara Plaintif telah mengeluarkan Notis Tuntutan bertarikh 30 April 2013 terhadap Defendan-Defendan menuntut keseluruhan Kemudahan tersebut yang terhutang sebanyak RM2,019,825.96 setakat 24 April 2013. Sesalinan surat bertarikh 30 April 2013 tersebut berserta bukti pengeposan dilampirkan dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-5.

9. Defendan-Defendan telah enggan dan/atau cuai dan/atau gagal menjelaskan keseluruhan jumlah terhutang Kemudahan tersebut.

10. Menurut Klausa 2 Perjanjian Jaminan tersebut (ekshibit MJ-4) dengan jelasnya menyatakan bahawa Defendan Kedua adalah bertanggungan (liable) secara bersesama dan berasingan sebagai penghutang utama dan bukan sekadar penjamin di mana secara tidak boleh dibatalkan (irrevocably) dan tanpa syarat (unconditionally) telah bersetuju, aku janji dan menjamin membayar balik hutang Defendan Pertama kepada Plaintif.

11. Menurut Klausa 3.08 Perjanjian tersebut (ekshibit MJ-2) dan Klausa 18(a) Perjanjian Jaminan tersebut (ekshibit MJ-4) suatu penyata akaun oleh Plaintif terhadap apa-apa jumlah yang terhutang kepada Plaintif adalah bukti mutlak bahawa jumlah berkenaan sebenarnya terhutang dan harus dibayar. Sesalinan Sijil Keberhutangan dan/atau Penyata Akaun setakat 24 April 2013 oleh Plaintif bagi jumlah wang yang kena dibayar di bawah Kemudahan tersebut dilampirkan dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-6.

[8] The defendants responded by filing two affidavits. The first is *afidavit balasan* affirmed by the second defendant on 23 October 2013 and the second affidavit is *afidavit lanjutan/tambahan* dated 19 November 2013 also affirmed by the second defendant.

[9] In their *afidavit balasan* the defendants averred as follows:

6. Membalas kepada perenggan-perenggan 5 dan 6 di dalam Afidavit Sokongan tersebut adalah dinafikan dan Plaintif diwajibkan kepada beban bukti kukuh. Saya sesungguhnya percaya mengatakan bahawa saya tidak pernah berhutang dan/atau tidak pernah mempunyai hutang tertunggak dengan Plaintif.

7. Seterusnya setakat dari rekod Defendan Pertama dari tahun 2003, pihak Defendan Pertama sudah tidak mempunyai apa-apa urusan dan kemudahan pembiayaan dengan Plaintif memandangkan dalam rekod dan pengetahuan Defendan-Defendan, segala pembayaran kemudahan pinjaman yang terdahulu sebelum kewujudan dakwaan pinjaman kemudahan pada tahun 2003, sudah dijelaskan dan Defendan-Defendan tidak ada hutang yang tertunggak dengan Plaintif.

8. Selanjutnya, saya mengatakan bahawa sepanjang rekod yang diperolehi dan disimpan oleh Defendan Pertama, tidak ada apa-apa urusan kemudahan pinjaman wujud antara Plaintif dan Defendan-Defendan seperti yang didakwa.

10. Berdasarkan rekod, saya mengatakan bahawa pada 30 August 2012 telah memfailkan tindakan saman di Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur di bawah Guaman bernombor 22A-1085-08/2012, antara lain, mendakwa:

10.1 untuk menuntut keseluruhan bayaran kemudahan pembiayaan 'Revolving Al-Murabahah Working Capital Financing' yang berjumlah RM508,186.08 setakat 21.6.2012;

10.2 yang melalui surat tawaran bertarikh 27 April 2000 dan Perjanjian Kemudahan bertarikh 1.9.2000;

10.3 Perjanjian debentur bertarikh 1.9.2000 dan Perjanjian Jaminan bertarikh 1.9.2000.

11. Saya mengatakan bahawa tindakan yang difailkan oleh Plaintif terhadap Defendan-Defendan di Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur yang dinyatakan di dalam perenggan 10 di atas telah ditarik balik oleh Plaintif pada 11.12.2012.

15. Saya sesungguhnya mengatakan bahawa saya tidak pernah menerima apa-apa notis dan/atau peringatan daripada pihak Plaintif berkenaan dengan dakwaan kemungkiran dalam membuat bayaran.

17. Atas nasihat peguamcara saya sesungguhnya percaya bahawa, saya tidak pernah mengakui keberhutangan dengan Plaintif, maka saya sesungguhnya percaya bahawa tindakan Plaintif terhadap Defendan Pertama dan saya adalah sebenarnya terhalang oleh Akta Had Masa 1953 sepertimana yang dinyatakan di dalam Pernyataan Pembelaan tersebut dan peguamcara Defendan-Defendan akan mengekalkan hak untuk membangkitkan isu berkenaan dengan undang-undang ini semasa pendengaran permohonan ini kelak.

20. Saya sesungguhnya percaya dan mengatakan bahawa Defendan Pertama dan saya tidak mempunyai hutang tertunggak dengan Plaintif memandangkan berdasarkan kepada rekod pinjaman dan/atau urusan pihak Defendan Pertama dengan Plaintif, bagi kemudahan pinjaman Al-Murabahah Working Capital Financing, kemudahan yang ditawarkan oleh Plaintif kepada Defendan Pertama adalah berperingkat-peringkat dan mengikut 'batch'.

22. Seterusnya, saya mengatakan bahawa apabila kemudahan pembiayaan mengikut peringkat (batch) yang sebelum ini telah dibayar sepenuhnya mengikut 'batch' tersebut oleh Defendan Pertama melalui pembayaran cek-cek, maka pihak Plaintif akan memberikan kemudahan yang selanjutnya untuk 'batch' yang seterusnya dan begitulah sehingga pihak Defendan Pertama habis membuat pembayaran tersebut.

25. Seterusnya, jika dilihat pada dokumen yang diekshibitkan pada ekshibit MAM-6 di dalam Afidavit Sokongan tersebut, amatlah jelas ada perkara yang perlu dijelaskan oleh saksi-saksi melalui keterangan di Mahkamah, iaitu bagaimana sejak tahun 2005, pembayaran dibuat hanya pada tahun 2010 dan 2011 (RM7,030.51 pada 24 November 2010 dan RM4,174.17 pada 17.01.2011) seperti mana yang tertera pada dokumen tersebut, sedangkan jika ada pembayaran yang dibuat oleh Defendan Pertama, pembayaran tersebut bukanlah bagi tujuan kemudahan perjanjian yang dimaksudkan.

26. Saya sesungguhnya percaya dan mengatakan bahawa, jika sememangnya Defendan Pertama menerima jumlah pinjaman seperti yang didakwa oleh Plaintif, saya mengatakan bahawa Defendan Pertama tidak perlu menunggu sehingga tahun 2010-2011 untuk membuat bayaran ansuran.

31. Saya mengatakan bahawa bayaran yang didakwa diterima sebanyak RM7,030.51 pada 24 November 2010 dan RM4,174.17 pada 17.01.2011 oleh Plaintif daripada Defendan Pertama di bawah perjanjian kemudahan ini bukanlah satu pengakuan terhadap keberhutangan Defendan.

33. Atas nasihat peguamcara, saya mengatakan bahawa hakikat sebenarnya bahawa

tuntutan Plaintif telah terhalang oleh Akta Had Masa 1953 kerana baru sekarang ingin menuntut jumlah yang tertunggak sejak 2005 dan menjadikan bayaran yang kononnya diterima oleh Defendan Pertama sebagai pengakuan adalah tidak benar dan Plaintif diwajibkan kepada bukti kukuh.

[10] In their *afidavit lanjutan/tambahan* the defendants averred as follows:

7. Saya sesungguhnya mengatakan bahawa lanjutan dari affidavit saya berkenaan dengan bayaran cek yang kononnya diterima sebanyak RM7,030.51 pada 24 November 2010 dan RM4,174.17 pada 17.01.2011 oleh Plaintif daripada Defendan Pertama, saya sesungguhnya percaya bahawa pembayaran tersebut bukanlah suatu pengakuan terhadap keberhutangan Defendan-Defendan terhadap Plaintif. Alternatif, jika terdapat bayaran yang wujud, ia bukanlah untuk pinjaman kemudahan tambahan 'Revolving Murabahah Working Capital Financing' yang bertarikh 21 August 2003.

8. Saya mengatakan bahawa sepertimana yang saya ikrarkan terdahulu bahawa adalah tidak munasabah untuk Defendan Pertama membuat bayaran minimum kurang dari RM8,000.00 untuk jumlah pinjaman tambahan sebanyak RM2,000,000.00 yang mana ia dinafikan sekerasnya.

9. Saya mengatakan bahawa adalah dalam pengetahuan Plaintif sendiri bahawa berdasarkan kepada rekod-rekod pembayaran balik pinjaman oleh Defendan Pertama kepada Plaintif pada tahun 2003, jumlah yang dibayar balik oleh Defendan Pertama kepada Plaintif adalah dalam suatu jumlah yang sangat besar melebihi RM130,000.00 ke atas.

Sesalinan rekod-rekod bayaran balik pinjaman termasuk cek-cek yang dibayar oleh Defendan Pertama kepada Plaintif pada tahun 2003 kini ditunjukkan dan ditandakan sebagai ekshibit D-1.

apabila setiap kali bayaran melalui cek-cek dibuat, antara lain dibutirkan seperti berikut untuk rekod dan rujukan Mahkamah bagi tahun 2003:

	Tarikh surat	*Tarikh cek & nombor cek*	*Jumlah (RM)*
1.	29.12.2003	30.12.2003 — PB371079	285,127.92
2.	12.12.2003	12.12.2003 — PB364903	274,520.82
3.	12.12.2003	12.12.2003 — PB364902	292,926.83
4.	12.12.2003	12.12.2003 — PB364904	335,333.99
5.	21.11.2003	28.11.2003 — PB364872	337,379.37
6.	21.11.2003	28.11.2003 — PB364873	229,345.28
7.	10.11.2003	11.11.2003 — PB356181	388,325.83
8.	10.11.2003	10.11.2003 — PB356180	324,272.71
9.	22.10.2003	22.10.2003 — PB345821	613,615.49
10.	02.10.2003	01.10.2003 — PB340348	614,487.88
11.	08.09.2003	09.09.2003 — PB340309	331,084.56
12.	31.07.2003	31.07.2003 — PB328498	343,440.59
13.	06.06.2003	05.06.2003 — PB315966	341,154.59

14.	20.05.2003	20.05.2003 — PB303041	288,523.90
15.	13.05.2003	11.05.2003 — PB303037	137,137.84
16.	13.05.2003	11.05.2003 — PB303038	209,667.05
17.	25.02.2003	12.03.2003 — PB292560	288,774.52
18.	27.01.2003	27.02.2003 — PB292538	358,675.94
		Jumlah bayaran balik:	*5,993,794.11*

17. Saya sesungguhnya percaya dan mengatakan bahawa, jika sememangnya Defendan Pertama menerima jumlah pinjaman seperti yang didakwa oleh Plaintif, saya mengatakan bahawa Defendan Pertama tidak perlu menunggu sehingga tahun 2010–2011 untuk membuat bayaran ansuran dan isu ini perlu dibicarakan oleh Mahkamah yang mulia untuk menyiasat dengan lebih lanjut dengan memanggil saksi-saksi yang hadir berserta dengan dokumen-dokumen bagi memberikan keterangan dan bukannya diputuskan melalui keterangan affidavit semata-mata.

[11] In reply to the above averments by the defendants, the plaintiffs had filed *afidavit jawapan* plaintiff dated 13 November 2013 affirmed by the same Mohd Ariff Moideen Kutty. The material and relevant averments in the affidavit are as follows:

7. Selain daripada isu pengataan Defendan-Defendan adalah tidak berkaitan dengan Kemudahan tersebut kerana Plaintif hanya menawarkan kemudahan tersebut kepada Defendan Pertama sekitar 28.07.2003, akan tetapi Defendan-Defendan mendakwa bahawa pinjaman sebelum tahun 2003 telah dijelaskan.

9. Saya merujuk kepada perenggan 10, 11 dan 12 Affidavit Balasan tersebut dan mengatakan bahawa dakwaan Defendan-Defendan adalah tidak berkaitan dengan tindakan guaman di sini. Ia adalah kemudahan pembiayaan yang telah diterimapakai oleh Defendan Pertama melalui Surat Tawaran bertarikh 27.04.2000 yang tidak berkaitan dengan tindakan ini.

10. Merujuk kepada perenggan 13, 14, 15 dan 16 Affidavit Balasan tersebut, peguamcara Defendan-Defendan telah menghantar surat bertarikh 27 June 2013 kepada peguamcara Plaintif yang merujuk kepada Surat Tuntutan bertarikh 30.04.2013. Sesalinan surat bertarikh 27.6.2013 dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-7.

11. Maka, pengataan Defendan-Defendan bahawa mereka tidak menerima apa-apa notis adalah tidak benar sama sekali dan bertentangan dengan kandungan perenggan 18 Pernyataan Pembelaan.

12. Merujuk kepada perenggan 17 Affidavit Balasan tersebut, tindakan Plaintif di sini tidak dihalang oleh had masa. Defendan Pertama telah membuat bayaran akhir pada 17.01.2011 sebanyak RM4,174.17 maka jelas membuktikan pengesahan dan atau pengakuan keberhutangannya (acknowledgement and or admission of liability) dan selepas pada itu telah enggan dan atau cuai dan atau gagal menjelaskan jumlah baki kemudahan tersebut.

16. Merujuk kepada perenggan 25, 26, 27 dan 28 Affidavit Balasan tersebut saya mengatakan seperti berikut:

(a) Pada sekitar 12.03.2007 atas permintaan Defendan Pertama, Plaintif telah menawarkan penstrukturan kepada kemudahan-kemudahan yang sedia ada kepada Defendan Pertama atanra lain merangkumi kemudahan tersebut. Sesalinan Surat Tawaran bertarikh 12.3.2007 dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-8.

(b) Defendan Pertama tidak menerima Surat Tawaran bertarikh 12.03.2007 tersebut.

(c) Defendan Pertama melalui surat bertarikh 30.3.2007 telah mengakui bahawa Defendan Pertama berhutang sebanyak RM2,676,332.00. Sesalinan surat bertarikh 30.03.2007 dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-9.

(d) Kemudiannya, Defendan Pertama melalui surat bertarikh 9 April 2007 telah mencadangkan satu skim pembayaran balik. Sesalinan surat bertarikh 9 April 2007 dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai eksibit MAM-10.

(e) Plaintif melalui surat bertarikh 11 April 2007 telah membalas surat Defendan Pertama bertarikh 30.3.2007 dan memaklumkan bahawa setakat 31.3.2007 Defendan Pertama berhutang sebanyak RM2,721,640 Auggust Sesalinan surat bertarikh 9 April 2007 dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-11.

(f) Seterusnya, Defendan Pertama melalui surat bertarikh 18 January 2010 sekali lagi mengakui keberhutangan dengan Plaintif. Sesalinan surat bertarikh 9 April 2007 dilampirkan di sini dan ditandakan sebagai ekshibit MAM-12.

17. Maka mengikut kandungan surat-surat yang tersebut di atas, ia jelas bahawa:

(a) Defendan Pertama adalah dalam rundingan dengan Plaintif untuk menyelesaikan keberhutangannya sehingga tahun 2010;

(b) Pendirian Defendan-Defendan bahawa sejak tahun 2003, Defendan Pertama tidak lagi mempunyai apa-apa pinjaman yang tertunggak dengan Plaintif adalah tidak berasas dan bertentangan dengan surat Defendan Pertama;

(c) Memandangkan adanya rundingan pembayaran maka Plaintif telah memberikan masa kepada Defendan Pertama untuk membuat bayaran;

(d) Defendan Pertama tidak menjelaskan kenapa Defendan Pertama membuat bayaran pada 24 November 2010 dan 17 January 2011 jikalau Defendan Pertama konon tidak berhutang sejak tahun 2003;

(e) Defendan Pertama telah mengakui keberhutangan dengan Plaintif;

(f) Tuntutan Plaintif di sini tidak dihalang oleh had masa berdasarkan kepada pengakuan keberhutangan Defendan Pertama selaku peminjam.

18. Saya merujuk kepada perenggan 29 dan 30 Affidavit Balasan tersebut dan mengatakan bahawa menurut Klausa 8.01(a) Perjanjian tersebut (mukasurat 41 ekshibit MAM-2) apabila Defendan Pertama memungkiri terma-terma perjanjian maka Plaintif melalui suatu notis bertulis kepada Defendan Pertama mengisytiharkan bahawa hutangnya harus dibayar serta-merta.

19. Apabila rundingan antara Plaintif dan Defendan Pertama untuk membayar balik hutangnya telah gagal, maka Plaintif melalui peguam caranya telah mengeluarkan Notis Tuntutan bertarikh 30 April 2013 (ekshibit MAM-5) menuntut jumlah hutangnya dibayar dengan serta-merta menurut terma perjanjian.

[12] After 13 November 2013 there were further exchanged of affidavits between the parties. But the subsequent affidavits added nothing new to the material facts raised and contended in the earlier affidavits except to muddy the waters.

[13] Based on the affidavits exchanged between the parties, the learned JC in her judgment had considered the following defences raised by the defendants:

[8] Defendan-defendan di dalam pembelaan menafikan mempunyai apa-apa kemudahan pembiayaan dengan plaintif memandangkan dari pengetahuan dan rekod sejak tahun 2003 mereka sudah tidak mempunyai apa-apa hutang tertunggak dengan plaintif dan semua hutang yang dituntut oleh plaintif telah dijelaskan pada tahun 2003.

[9] Defendan-defendan antara lain juga mendakwa dalam pembelaannya bahawa:

(a) bayaran sebanyak RM4,174.17 yang diterima oleh plaintif pada 17 January 2011 adalah dibuat oleh defendan untuk kemudahan lain;

(b) sijil keberhutangan adalah catat; dan

(c) tindakan plaintif telah dihalang oleh had masa.

[10] Defendan-defendan berhujah bahawa permohonan plaintif adalah tidak berasas kerana terdapat isu-isu bona fide yang perlu dibicarakan atas alasan di atas yang menjadi sebab yang munasabah untuk dibawa kepada satu perbicaraan penuh.

[14] Having identified the defences raised, the learned JC states her findings in her judgment as follows:

a. dakwaan defendan-defendan bahawa mereka tidak mempunyai apa-apa pinjaman yang tertunggak kerana semua hutang telah dijelaskan adalah tidak berasas dan tidak bermerit memandangkan plaintif telah berjaya mengemukakan dokumen-dokumen yang relevan kepada kemudahan tersebut seperti surat perjanjian, surat perjanjian jaminan yang ditandatangani oleh defendan-defendan dan debenture serta sijil keberhutangan. Pernyataan defendan-defendan adalah tidak bermerit dan tidak munasabah sama sekali kerana plaintif hanya menawarkan

kemudahan pembiayaan tersebut sekitar 28 July 2003 sedangkan defendan mendakwa bahawa kemudahan tersebut telah langsaikan sebelum tahun 2003. Mahkamah menerima penjelasan plaintif bahawa dakwaan defendan-defendan adalah tidak berkaitan dengan tindakan guaman ini kerana kemudahan tersebut yang telah diterimapakai oleh defendan pertama melalui surat tawaran yang bertarikh 27 April 2000 yang tiada kaitan dengan tindakan ini.

b. di sebaliknya jika defendan-defendan menyatakan hutang telah dilangsaikan, mereka ternyata telah gagal mengemukakan bukti pembayaran seperti yang didakwa. Defendan-defendan langsung tidak mengemukakan sebarang keterangan dalam bentuk pengiraan atau perakaunan untuk menyangkal atau menunjukkan wujudnya kesilapan yang nyata ke atas sijil keberhutangan itu. Malahan defendan-defendan samasekali tidak dapat menafikan hakikat terima pakai kemudahan-kemudahan daripada plaintif di dalam tindakan ini.

[15] The learned JC had also considered the certificate of indebtedness exhibited by the plaintiff in its *afidavit sokongan* exh MAM6 found that the defendants had failed to challenge the certificate or to show any manifest error on the face of it. The learned JC relied on *Cempaka Finance Bhd v Ho Lai Ying (trading as KH Trading) & Anor* [2006] 2 MLJ 685; [2006] 3 CLJ 544, which laid down the rule that a certificate of indebtedness issued in accordance with the express provisions of the contract which provide that the certificate is final and conclusive of the matters stated therein, is final and conclusive evidence of the amount in the absence of any manifest error on the certificate. In the present appeal, cl 3.08 of the facility agreement provides as follows:

Section 3.08 STATEMENT OF ACCOUNT

Statement of account in writing stating the Indebtedness and duly certified by any Manager or other authorized officer of the Bank shall, in the absence of manifest error, be conclusive evidence that such amount is in fact due and payable by the Customer.

[16] We have scrutinised exh D1 which consists of records of payments and cheques made to the plaintiff towards the payment of the facilities which record was averred to in para 10 of the defendants' *afidavit lanjutan/tambahan*. We notice that these are records of payments made between 24 November 2002–24 September 2003. Whereas at para 10 of the said affidavit, the payments were only for the period between 27 February 2003 and 30 November 2003. But when we compare this to the disbursements made by the plaintiff as evidenced in exh MAM6 exhibited in the plaintiff's affidavit, we observe that the disbursements were for the period between 30 June 2005 until 16 Auggust 2005, totaling RM2,019,825.96. This is the total amount of all the disbursements between these periods which were made by the plaintiff to defendants which had not been denied by the defendants and not covered by

the payments allegedly made by the defendants as averred to in para 10 of the defendants' *afidavit lanjutan/tambahan*.

[17] In the Federal Court's decision in the case of *Voo Min En & Ors v Leong Chung Fatt* [1982] 2 MLJ 241, it was held that:

> ... it is not enough for the respondent in answer to the appellants' application to sign final judgment, to raise an issue, or any issue. He must, however, raise such issue as would require a trial in order to determine it. In other words, the issue raised must be an arguable issue.

[18] In the case of *Bank Negara Malaysia v Mohd Ismail & Ors* [1992] 1 MLJ 400 at the Supreme Court, it was said that:

> Under an O 14 application, the duty of a judge does not end as soon as a fact is asserted by one party, and denied or disputed by the other in an affidavit. Where such assertion, denial or dispute is equivocal, or lacking in precision or is inconsistent with undisputed contemporary documents or other statements by the same deponent, or is inherently improbable in itself, then the judge has a duty to reject such assertion or denial, thereby rendering the issue not triable. Unless this principle is adhered to, a judge is in no position to exercise his discretion judicially in an O 14 application.

[19] Therefore in absence any evidence to the contrary, the certificate of indebtedness exh MAM6 produced by the plaintiff and given to the first defendant, and which receipt the first defendant never denied, is conclusive evidence of indebtedness.

[20] Further, the learned JC had also considered the defence of limitation raised by the defendants. The learned JC found that the defendant had made payment of RM4,174.17 to the plaintiff on 17 January 2011. However, she also found that the defendants had failed to show and identify which facility that payment was for. The plaintiff had argued that the payment of RM4,174.17 was for the said facility under appeal and therefore it was an acknowledgment of debt which revives the plaintiff cause of action. However the defendants' argument was that the payment was not for the said facility under the present appeal; it was for some other facility given by the plaintiff. But as mentioned above, the learned JC found that the defendants had failed to identify that 'some other facility' for which the payment was made. On the contrary, the learned JC noted that at the material time the first defendant was in negotiation with the plaintiff to settle its indebtedness until 2010. The defendants' letter of proposal for settlement was dated 18 October 2010 (exh MAM12 at p 279 *RR Jld* 2). The first paragraph of the said letter which bears the heading 'Per: Bayaran Semula Modal Kerja Al-Mudharabah' reads:

> Kami dengan sukacitanya ingin merujuk kepada Perkara di atas dan menyertakan

jadual pembayaran untuk sepanjang tahun ini sehingga kepada penyelesaian segala tunggakan dengan Bank Islam Malaysia Berhad.

[21] The first paragraph of the letter as quoted above cannot be any clearer admission as to the existing indebtedness of the first defendant to the plaintiff.

[22] Based on the above and s 26(2) of the Limitation Act 1953 we agree with the learned JC that the plaintiff's claim is not time-barred.

[23] For the above reasons, we dismissed the appeal with costs of RM10,000 to the respondent. And we also ordered the deposit to be refunded to the appellant.

Appeal dismissed with costs of RM10,000 to the respondent.

Reported by Ashok Kumar